

генитѣ, подѣ редѣ. Смѣ се, дето се казва, цѣло село.

Чокоя много обичаше тия работи. Нарочно оставяше градината си не добре заградена, та като влѣзѣше нѣкое прасе, веднага заявяваше въ общината голѣми вреди и загуби и, накрай, за да не доде работата до сждѣ, потѣкмяваше се съ стопанина на прасето, но му вземаше две-три крини жито. И все въ негови ниви влизаше добитѣкъ, все негово нѣщо ще се открадне, все него ще обидятъ и ще му се заканватъ. Отъ всѣки такѣвъ случай Чокоя завеждаше по едно сждебно дѣло и на първото или второто отлагане, а често и преди още да се гледа, потѣкмяваше се съ виновния и му вземаше пакъ нѣкоя крина храна.

Това му стана като занаятъ. И най-чудното бѣше туй, че, свадливъ, съ зѣлъ, дѣръзѣкъ езикъ, скаранъ съ толкова хора, той все пакъ се отърваваше и отъ най-опаснитѣ положения излизаше здравъ и читавъ. И такѣвъ бѣше изпадналъ, налудничавъ, а бѣше сроденъ съ богати, предни хора — жена му бѣше разумна, добра, съ явни останки отъ нѣкогашната си красота. Каква е била тя, се виждаше отъ Аспасия, балдѣзата на Чокоя, която лѣтно време прекарваше въ селото, — хубаво, весело момиче, тънко, чернооко. Като додѣше въ село, биваше бѣла и червена като ябълка, а после изгаряше на слѣнцето и ставаше чер-